

A 750 ÉVES ARANYBULLA SZEREPE NEMZETI ÉLETÜNKBEN.

A megtestesült Ige után —1222-ben II. Endre, magyar király kihirdette az Aranybullát. Ígéretes tavaszi idő volt.

Az Aranybulla kihirdetése után — írják a történetírók — a világ második nemzete a magyar. Az angol Magne Carte ugyanis 7 évvel előbb kelt. Írják azt is a történetírók, hogy a magyar Aranybulla igen hasonlatos az angol Magne Carte-hoz, mert a magyarok alkotmányuk megszerkesztésénél figyelembe vették az angol Magne Carte törvényeit.

A történetírók azonban nem angolok, akik a fenti tételt jegyzik, hogy ti. az angol az első nemzet a világon, más írók írják, hogy a „magyar a második”.

Helyénvaló lesz megnézni, hogy mit ír a magyar történész. Ámbár nem származik hátrány a fenti megállapításokból sem a Magyar Nemzetre.

Horváth Mihály — csanádi püspök, Kossuth volt kultuszminisztere — magyar történész, 1842-ben kiadott Magyarok Története c. munkájában II. Endre és korát tárgyaló fejezetben írja:

„II. Endrét az országos bajok és a főnemesség kényszerítették az Aranybulla kihirdetésére. A híres törvénykönyv, amely Aranybulla név alatt a magyar alkotmányos szabadságnak mind máig m á s o d i k alapul szolgált, s mint ilyen méltó, hogy főbb pontjaiban előadassék...

Mind az országos nemeseknek, mind más szabadoknak — a mai értelemben, a honfoglaló magyarság és vezetőinek ivadékai — Szt. István-tól nyert jogait s kiváltságait helyreállította. Az elajándékozott királyi várakat — javakat —, kivéve azokat, amelyeket hadi érdemekért adtak, mind visszavétessenek. Egész vármegyét, várkerületeket a király többé nem ajándékozhat, mert ez a hon-védelem alapja,

— idegeneknek az ország tanácsa nélkül, a király javakat sem ingyen, sem pénzért nem adhat — ha adott eddig, az a magyarok által visszavehető legyen,

— kamaraispánok, sóharmincad tiszték csak nemesek lehetnek. Zsidók, szerezsenek nemességre nem emelhetők, pénzváltástól, adószedéstől eltiltassanak,

— végezetül — hogy a nemességnek joga van fegyvert is fogni a királlyal szemben, hogyha megszegi a törvénybe iktatott pontokat. Az idő

múlásával módosult a nemesség szerepe és az átment az országgyűlésre, és mindenben az Alkotmány szellemének megfelelő formában.

A fentiekből azt látjuk, hogy 1222 tavaszán II. Endre csak i s m é t e l t e n kihirdeti, s megerősíti mindazt, amit Szt. István már kihirdetett jóval előbb.

Azonban mindaz, amelyet Szt. István mint vezérfonalat szem előtt tart az ő munkásságánál, a Honfoglalás előtt — Etelközben már megvolt alapjaiban.

Horváth Mihály írja ezzel kapcsolatban, hogy mielőtt Etelközből a magyarok honfoglalásra indultak volna — előbb egyesülve az ott talált magyarokkal azonos vérű kunokkal és kabarokkal — vezért választottak. Szerződésüket öt pontban foglalták össze.

1. hogy a fejedelem ezentúl mindig Álmos családjából származzék,
2. hogy amit közös erővel szereznek, abból a vezetésük alatt élő népek érdemeik szerint egyformán részesülnek,
3. akik Álmost szabad akarattukból fejedelmül választották, sem ők, sem utódaik a fejedelem tanácsából, s a haza kormányából soha ki ne zárassanak,
4. ha utódaik közül valaki a fejedelem iránti hűséget megszegné, vagy a törzs-fejek között meghasonlást szítana, annak a vére ontassék,
5. ha valaki az esküvők közül — akár a fejedelem, akár a törzs-fejek ezen esküt megszegnék, a Nemzet kebeléből örökre kizárassanak.

A honfoglalás után — 896 — Árpád összehívta az első nemzeti gyűlést Pusztaszeren. Itt a törzsfejekkel és a nemzetségszűcsökkel 34 napig tanácskoztak.

Részletes tudósítást emlékeink nem adnak e gyűlés eredményéről — írja Horváth Mihály —, Anonymus az ezt említő egyetlen kútfő, és ő is csak azt mondja, hogy Pusztaszeren a jogok és kötelességek, a nép, a főrendek és a fejedelem közötti viszonyok lettek szorosan meghatározva, a bírák rendeltettek, a törvénykezés s a büntető törvény szabályoztatott. Azonban e néhány szó is elég arra, hogy lássuk az ország felosztásának, mint később kifejlett helyhatósági rendszernek, itt vetették meg alapjait — fejezi be Horváth Mihály.

Igen keserű lesz a szájízünk, ha arra gondolunk, hogy milyen furcsa véletlen folytán, eltűnt minden az Árpád korát megörökített emlék anyyi-

ra, hogy már Anonymus is, mások is alig emlékeznek valamire a fentiekén kívül.

Az Etelközből honfoglalásra indulók szerződéséből is láthatjuk, hogy a fejedelem minden sorsdöntő kérdésben együttesen dönt a törzsfejekkel, nemzetségfejekkel, akiket a nép emel maga fölé, a honfoglalás után Pusztaszeren újra nemzetgyűlést tartanak, hogyan rendezkedjenek be... Őseink minden lépésüket, mindig az egész népi közösség érdekeinek szem előtt tartásával és beleegyezésével tették. Az első és leglényegesebb pont a hon- és nemzetvédelem.

Külön gondoskodás történik a személyes szabadság védelméről is Pusztaszeren — a gyengék, özvegyek és árvák gyámolítása... stb. Szolgátságba magyar csak nagy hadi bűnért alacsonyítottak... az itt talált népek, akik ezelőtt szabadok voltak, s a magyaroknak önként hódoltak, ezután is megtartották szabadságukat, sőt azok előkelői a magyarokkal együtt földbirtokot is szerezhettek. Csak azok lettek szolgátságba vetve, akik ellenálltak a magyaroknak — írja Horváth Mihály.

A fentiek tudatában kérdezzük Pusztaszer után több mint 1000 esztendővel, napjainkban a fentinelkülönb demokrácia hol van...? Azt is kérdezzük a nyugati írótól, történésztől, valóban „barbár horda” volt a honfoglaló magyarság?

Azt látjuk, hogy az angol Magne Carteből, amely 1215-ben lett kihirdetve, 896-ban Pusztaszeren nem másolhattak ki semmit Árpád fejedelemék. De látjuk azt, hogy minden nép és nemzet életében azonos az erkölcsi alap, ha az élet körülményei a továbbiakban nem is azonosak.

II. Endrét az Aranybulla kihirdetésére — megerősítésére — a honfoglaló magyarság ivadécai kényszerítették. Azon jogok, amelyeket Szt. István sem hagyhatott figyelmen kívül az ország alapításánál. Ez még így is egyre inkább háttérbe szorult, a Szt. István és felesége által betelepített idegenek által. István király és felesége, és a következő királyok is — kivéve Szt. Lászlót — túlságosan is hódolva a kor szellemének, versengve egyengetik útját az egyház lobogója alatt hazánkba minden felől érkező külső szándékoknak.

Az Aranybulla kihirdetése után hamarosan a tatárjárás száguld végig hazánkon. A magyar történetírók feltűnően keveset írnak az ezt megelőző

okokról. Külföldi történetírók — akár mint a török háborúról is — sokkal bővebben foglalkoznak a tatárjárást felidéző okkal.

Az Aranybulla megerősítése utáni magyar századok tarkítva vannak olyan eseményekkel, amelyeket „magyar széthúzás”, „turáni átok” cím alatt szokás emlegetni. Igazi oka ennek legtöbbször a honfoglaló magyarság ivadékainak az uralkodó rendszer által való kisemmizése — idegenek javára. Legtöbbször jogos követelése a magyarságnak a mindennapi kenyérhez és a Haza földjéhez.

Hunyadi János kormányzósága alatt éri el a magyarság azt a szerencsés pillanatot, amikor visszaállítják jogait úgy, mint Szt. István korában volt. Hunyadinak a Szent Korona előtt, mint kormányzónak tett esküje, a Magyar Nemzetre visszaruházza azokat a jogokat is, amelyeket Szt. István rögzített az Egyházzal, mikor a koronát kapta, s amely Hunyadi idejére igen meg lett „módosítva”. Sajnos, nagyon rövid ideig tartott ez az idő.

Mátyás király alatt ismét fellélegzik a magyar nemzet, hogy az igazságot ismét elveszítse...

Mohácsnál a költő siratja a nemzetet. Pedig Mohácsnál csak 24 ezer hősi halott volt, a törökkel vívott — de valójában nem magunk védelmében, hanem Nyugatért való harcunkban. Reánk szakadt a 150 esztendeig tartó török megszállás. De kibírtuk azt is. Elérkezett a török megszállás alól felszabadulásunk, amely után a Nemzet az 1687. IV. törvénycikkkel, függetlenségének legerősebb fegyverét ráruházta a királyra azt, hogyha a király megszegné a nemzetnek tett esküjét, fegyverrel ellenállhat a nemzet. Mohácsnál 24 ezer magyar hős esett el, de az 1687. IV. törvénnyel a magyar függetlenség.

Az akkori indokolása az volt az 1687. IV. tc.-nek, hogy a magyar nemzet hálából ruházta a Habsburg-házra.

Magyar és külföldi történészek munkáiból ismeretesek ma már azon események, amelyek a magyarságot ilyen „hálára” indították. Hiszen a török hódoltság is onnan zúdult nemzetünkre, ahonnan a „hála” indokolása. A magyarság eme hálájáért, hogy a függetlenségét ráruházta a királyra — a király fizetett.

Egy éven belül álltak a vérpadok hazánkban. Kolonics, az esztergomi érsek, Caraffa tábornok Bécsből megérkeztek. A protestáns magyart, mert „eretnek”, a katolikus magyart, „mert lázadó” vitték a vérpadokra és akasztófákra, és a nápolyi rabszolgahajók megteltek magyar rabszolgákkal. Ontotta a magyar király a magyar javakat bőséggel minden olyan európai

népnek, aki az ő zsoldjában állt — csak magyar lézengett hontalanul, éhesen a hazában.

Sok feljegyzett és fel nem jegyzett véres összecsapás, a magyarság jogaiért való harc, egyengetik Thököly, később Rákóczi Ferenc útját. Egy emberként áll a nemzet Rákóczi mögött, de hiányzik, és nem érkezik a külföldi segítség. Elvérezik Rákóczi Ferenc szabadságharca, csak „lázkodó” lesz a magyar ismét. A történelem folyik tovább, és a Magyar Nemzet 1848-ban szintén ott áll az esküt szegő királya előtt. De a király az 1687/IV. tc. alapján a „király elleni lázadókra” behívja az orosz haderőt.

Az I. világháború — amely szintén Habsburg és mögöttesek szándékaiért tört ki — a magyarságra zúdította ismét a legnagyobb tragédiát. Azt azonban mégis ennek tulajdoníthatjuk, hogy a nemzetnek végre sikerült detronizálni a Habsburg dinasztiát, és ezzel az 1687/IV. tc., vagyis a nemzetünk függetlenségének biztosítása visszaszállt a nemzetre 1921-ben...!

Horthy Miklós kormányzósága sok magújhdást nem hozott a nemzetre. A trianoni csonka országban az Osztrák-Magyar Monarchia idejéből itt maradt terheket is viselve, a magyarság éppen olyan hontalanul bolyongott a Hazában, mint előbb. Óriási kiterjedésű egyházi és más birtokok megmaradtak azok kezében, ahova még a Habsburgok kegyelméből kerültek. A vezető réteg óriási többségben a Monarchia korából maradt, vagy csak ivadécai voltak. Szellemiségükben — mint a felmerülő események mutatták később — magyarrá lenni nem tudtak, magyar érdeket képviselni méltók nem voltak.

A trianoni csonka ország 7 millió lakosából 3 millió koldus van — emeli fel hangját a magyarságért mélységesen aggódó egyik legnagyobb író, Oláh György. Népi válság van a népi Magyarországon — írja a nagy próféta, Milotay István. Az országgyűlési képviselő választások pedig rámutattak, hogy melyik az a politikai irányzat, amelyben a nemzeti magyarság kívánalmait biztosítva látja.

Laczkó Miklós munkájában, amely *Nyilasok és nemzeti szocialisták* címen, Budapesten jelent meg 1966-ban, a legnagyobb mellébeszéléssel sem tudja a magyar nemzeti szocialista pártok előretörését meghazudolni, a választási statisztikák feldolgozásánál.

Hazánk kulcsterület Kelet és Nyugat között. Többféle nép különböző szándékainak ütközőjében. Így a II. világháború is elvonult fölöttünk, törve-zúzva élet- és anyagi javainkat.

A magyar kormányzó, Horthy Miklós 1944-ben a nemzet megkérdezé-

se nélkül tárgyalni kezdett a hazánk egy részét már megszállott haderővel, és letette a fegyvert előttük, megszegvén a nemzet védelmére tett esküjét. A nemzetre ezzel visszaszállt az Aranybullában ismert jog — a király, ill. az államfő akaratával szembeszállt, és felvette az államfő által letett fegyvert.

A magyar Alkotmány értelmében az utolsó törvényes választások 1939-ben voltak hazánkban. Mikor idegen haderő egyetlen tagja sem volt jelen. Ez az utolsó, alkotmányos országgyűlés 1944 októberében koalícióban egyesült. Az Alkotmány szellemének megfelelően Szálasi Ferencet nemzetvezetőnek választotta, majd az előrenyomuló megszálló haderő elől, Nyugatra kényszerült. Felosztatva — a mai napig nincs. Ebből eredően az Aranybulla értelmében mindaz, ami ma Magyarországon van, kényszerítő körülmények hatására van, nem a nép szabad megnyilvánulásának eredménye.

Szálasi Ferenc a Szt. Korona előtt tett esküjével — mint annak idején Hunyadi János kormányzó — a Magyar Nemzetnek mindazon jogait visszaszármasztatta, amelyet még az Aranybulla előtt, Szent István, sőt előtte a honfoglaló Árpád vezérék iktattak pontokba a pusztaszeri nemzetgyűlésen. Ezen a tényen nem változtat az, hogy a kor szereplői, a kortársak, milyen személyes érzelmeket táplálnak a történelmi eseménnyel kapcsolatban. Nemzeti életünkben — jövőt formáló.

A mai Magyarországon megváltozott az államforma is, a királyság után köztársaság lett. Európában sem az első, hogy még úgynevezett katolikus királyságok is átmentek már jóval előbb a köztársasági államformába. Azonban ezt az államformát hazánkban sem a nép akaratának megnyilvánulása hozta létre, hanem a megszálló haderőre támaszkodók, részben idegen állampolgárok — moszkoviták stb. igyekezete.

Jóllehet, hogy a magyar nép üdvösnek találja ezt az államformát, azonban, hogy elfogadhassa, ahhoz előbb ki kell vonulni a szovjet megszálló csapatoknak és alkalmat biztosítani a magyar népnek, hogy nyilatkozzon saját akaratából az államforma kérdését illetően is. Mindaddig, amíg idegen haderő — akár egyetlen egy is — van az országban, semmis minden szerződés, minden törvény, amelyet a magyar nép nevében kötnek.

Éppen úgy semmis azonban minden olyan megállapodás is, amelyet Nyugaton élő és különböző politikai lobogókat magukra öltő személyek, csoportok, vagy az úgynevezett „magyar sajtó” hangadói, különböző szándékú érdekcsoportokkal kötnek az időre, ha szovjet megszállás alól felszabadul nemzetünk.

Az 1956-os szabadságharc idejéből igen markáns megnyilatkozásokat volt módunkban tapasztalni e téren — azóta az ún. „szabadságharcosokkal” számuk még szaporodott is. Hasonlatosak a nyugaton különböző felelős helyek felé való sündörgések azokhoz a ténykedésekhez, amelyek a török hazánkból való kivonulását előzték. Egyéni érdekeik szolgálatában idegen érdekeket csempészni be a felszabaduló országba. Ilyen nyugati „hálára” indító cselekedetekre azt mondjuk mi, hogy túlságosan él a Rákóczi-féle szabadságharc emléke és az 1848-as szabadságharc keserve nemzetünk lelkében. Az 1687/IV. ismétlődni többé nem fog.

Az angol Magne Carte és a magyar Alkotmánynak sorsa is hasonló. Mint tudjuk a történelemből példa van arra, hogy az angol alkotmány külföldön volt — emigrációban, akár a mai magyar országgyűlés. És mégis a Magne Carte adta vissza az angol nép szabadságát és függetlenségét annak idején.

Mi tudatában vagyunk annak, hogy a győztes hatalmak tisztában vannak azzal a jelentőséggel, hogy az alkotmányos Magyarország soha sem csatlakozott a Keleti Blokk országaihoz. Így a II. világháborút veszített magyarság kérdését nem lehet azonos értelemben tárgyalni, mint azokét, akik önként csatlakoztak a Keleti Blokkhoz. Meggyőződésünk, hogy az Európát rendezni óhajtó hatalmak megtalálják a módját a magyar kérdés olyan megoldásának, hogy a magyarság ismét visszanyerje azt a szerepét Délkelet-Európában, amelyen, míg magyar volt őrsegen, több biztosítékot nyújtott egész Európának.

Az Aranybulla, II. Endre által 1222-ben megerősített honvédelmi és magyar nemzetvédelmi szempontból rendkívül értékes okmánya tehát, s a mai napig sem veszített értékéből. Áldott legyen őseink emléke, míg magyarok jele, a nap az égen lesz.

300 ESZTENDEJE, HOGY MEGSZÚNT A FÜGGETLEN, SZABAD KIRÁLY-VÁLASZTÓ MAGYARORSZÁG

Ami Budavár visszavétele után következett

1686 szeptemberében Budavára felszabadult a kb. 150 esztendeig tartó török megszállás alól. A vár felszabadulása nemcsak magyar, de több európai népek által is küldött zsoldosok harcának eredménye volt. Azt jelenti ez, hogy nemcsak Budavára, vagy Magyarország felszabadításán volt a hangsúly, hanem a török haderő visszaszorításán, amely akadályozta az európai népek fejlődését. Érthető tehát, hogy örült az egész Európa.

Azonban Budavára felszabadulása még nem jelentette a török háború végét. Budától nem messze, pl. a Baranya megyei Nagyharsány község is csak a következő évben szabadul fel. Az ország déli része és Erdély nagy harcok színtere, és Zentánál harcát a törökkel Savoyai Eugén majd 1697-ben vívja. A háborúnak vége, 1699-ben következik el a károlyvárosi — ma Carlovici — békekötéssel.

A karlovici békekötés, a török visszavonulása után, módja lesz elmélkedni majd a magyaroknak, — velük az európai népeknek — hogy mikor volt rosszabb, a török hadjárat alatt, vagy azután, mikor megszűnt a „török-vész”...?

Mi volt a török hadjárat igazi oka?

Krónikásaink, történetírásunk, a népoktatás stb. arra épültek fel, hogy a „pogány török” a kereszténység elpusztítására tör... Ha ez igaz, akkor miért nem harcolt a „pogány” ellen az egyetemes kereszténység? Franciaország, Lengyelország pl., akik szintén a kereszténység hordozói. Az európai török hadjáratnak óriási irodalma van nemcsak az európai, de az egész világirodalomban. Legutóbb pl. az Amerikai Geografik Magazin 1987-es novemberi száma is foglalkozik a „csodálatos” Sulejmannal. Az amerikai történetíró, Harold Lamb 1951-ben megjelent könyve — amely 1954-ben 5 kiadást ért meg — leírja az egész magyarországi Sulejman hadjáratával kapcsolatos történetet „Sulejman the Magnificent” c. munkájában. A helyszínen tanulmányozott naplójából részleteket hoz. Így pl. ma tudjuk, hogy a mohácsi csata utáni reggelen, mit jegyzett be... Ugyancsak Herold Lambtól olvashatunk a tatárjárás igazi okáról is, aki nem ismeri a hazai Sajó folyó környékét, ha olvassa — megismeri.

Az az érdekes, hogy — kivéve az európai történetírókat — a keleti hódí-

tókról azt írják, hogy hitükért senkit sem bántanak. Vallási meggyőződésüket a megszállásuk alatt lévő népeknek tisztelettel nézik.

Magyar egyházi lapban olvastuk az elmúlt évben, hogy a palesztinai Szent Földön járó zarándokok látták fehér márványtáblán megőrkítve a Sulejman szultán nevét, aki a megrongálódott kegyhelyeket újjá építette... Minden vallásfelekezetnek kegyhelyet építtetett. A zsidók Siratófalát is kiásta a reárakódott homoktömeg alól... Ez a Sulejman, azonos személy a „kereszténységet elpusztítani akaró” Sulejmannal...

Ezalatt Európában olyan vallási kultúra virágozik, amelyre a történelem a „sötét középkor” bélyegét sűti. Élő emberek alatt égnek a máglyák, egy éjszaka leforgása alatt 25 ezer ember torkát vágatja el az uralkodó (Medici Katalin), mert más vallású, mint amit előírt az általuk táplált korszellem.

A francia Karoling császároktól a császári koronát jogtalanul szerzi meg a német-ági V. Habsburg Károly. VII. Kelemen pápa azért nem akarja császárrá koronázni. Habsburg Károly durva erőszakkal kényszeríti a pápát a koronázásra. Erről is van irodalom bőven. A pápa engedve az erőszaknak — megkoronázza. Kényszeríti azután, hogy nyilatkoztassa ki a pápa, hogy ő V. Habsburg Károly, spanyol király az egyedüli hitvédő az uralkodók között, továbbá, hogy az ő, a császár törekvései, azonosak az egyház kívánalmaival, és hogy az ő — a császár személye — azonos tisztelettel öveztesse, mint az egyház feje — a pápa személye. VII. Kelemen pápa az erőszak hatása alatt teljesíti a „császár parancsát”...

Ettől kezdve lesz a nyugat-római — a „szent római császár” — és a Habsburg Birodalom azonos a szent római birodalommal.

Az utókor majd azt írja, hogy VII. Kelemen pápa a törökkel cimborál, de így írnak majd mindazon egyházi személyekről, akik az egyházat — de a császárt nem — akarják szolgálni.

A német-ági V. Habsburg Károly császár — spanyol király — mint hitvédő, elsősorban kiirtatja mindazokat, akik a törekvéseit bírálni is merik. Behozza az inkvizíciót, s elég két tanú — hamis is —, hogy csupán a „pogánnyal való” cimboraság vádjával elégezzék. Megindul a „boszorkányüldözés stb. s eretnekség” cím alatti megsemmisítése mindenkinek és mindennek.

V. Károly azonban nemcsak a császári koronát szerzi meg a Karolinoktól, de a tervet is, amelyet még a frank Nagy Károly császárra koronázása alkalmával (Aachen 800-ban) az odaérkező Hadrián pápával terveznek... Előre Keletnek, Jeruzsálemig... az a hatalom, amely

Jeruzsálemet birtokolja, egyszerre három világrész politikai és gazdasági vérkeringésén tartja a kezét.

A tatárjárást pl. a Karoling császárok keleti irányú törekvése váltja ki. A német V. Habsburg Károly törekvése az európai török hadjáratot. A törökkel való háború tehát nem azért volt, mert a török a kereszténységet el akarta pusztítani. Ez nem a kereszténység háborúja volt, hanem a német-ági császár Keletre való törekvéseinek, hódításának háborúja. Napóleon terve is lesz később. Ez a terve Hitlernek is valójában, ha a hétköznapi politikai zajt kikapcsoljuk, látható...

Budavár visszavétele után következő év — 1687. október 18. — Szent Lukács napjára Lipót magyar király, egyben osztrák-magyar császár, országgyűlést hívott egybe Pozsony városába. Ez az országgyűlés szünteti meg a magyar függetlenséget, a szabad királyválasztást, melyet Szent István az Egyházzal szemben is biztosít utódainak, és „örökös királyt” választ.

A magyar Alkotmány értelmében nem lehet választást tartani ott, ahol idegen hatalomnak egyetlen tagja is jelen van, mert a megjelenésével csupán nyomást gyakorolhat a választókra, megfélemlítheti őket stb... És hol van még a háború vége...? Azok, akik a magyarságot képviselhetnék az országgyűlésben, katonai szolgálatuk miatt sem lehetnek jelen.

Lipót magyar király 1664-ben, titokban a törökkel megkötö a vasvári békét, átengedve az ellenségnek az ország tekintélyes részét... Ezt a király az országgyűlés tudta és beleegyezése nélkül tette. Olyan súlyosan sértette meg a nemzet törvényeit — az Alkotmányt —, hogy mikor kitudódik kb. egy hónap múlva, a saját zsoldos generálisai is elámulnak... A nemzet nevében a közjogi megbízottak, az Aranybullában is biztosított 31. pontot, az ellenállást az esküszegő királlyal szemben fogyanatosítják... Lipót király erre a zsoldosait uszítja a magyarságra, akik törve-zúzva-égetve mindent maguk előtt, a „lázdókat” szedik össze és viszik „fej- és jószág-vesztéssel” az eperjesi verpadokra... Hogy tévedésbe ne essünk, kik az esküszegő és Alkotmányt sértő királlyal szemben az ellenállók, a törvénytári napló „lábjegyzetben” említi vezérüket, Thököly Imrét.

Egyébként ez a cikkely foglalkozik az „eperjesi árvák- és özvegyek” sorával is. Ebből világos az, hogy az a bizonyos 1668-as pozsonyi magyar országgyűlés, a magyarságot képviselő közjogi személyeket, verpadokkal, bakokkal zárta ki a „magyar törvények” meghozatalánál.

A történetírásba ez úgy kerül bele, hogy a közjogi törvények, amelyekkel a császárra ruházzák mindörökre a függetlenséget, a szabad királyválasztást

tást — a nemzet hálája jeléül adja, mert a török alól felszabadították az országot. Arról nem beszél senki, hogy honnan tudhatták a magyarok, milyen lesz a háború vége és mikor lesz vége, 12 évvel előbb, mint a békekötés ideje elérkezett... még ha ott lehettek volna is az országgyűlésen...

1687. évi törvénycikkek:

Mi... Lipót, Isten kegyelméből mindig felséges választott római császár és Német-, Magyar-, Cseh-, Dalmát-, Horvát-, Szlovén- stb. országok királya, Ausztria főhercege, Burgund Brabant, Styria, Karinthia, Krajna hercege, Morvaország őrgrófja, Habsburg-Tirol és Görz grófja stb., adjuk emlékezetül ezeknek rendében, jelentvén mindenkinek, akiket illet:

1.§ Midőn lelkünk egyéb gondjai között, ősi Magyarországunk korábbi boldog létének eszközlésére, s visszaszerzésére az is üdvös segédeszköznek látszott volna előttünk, hogy szab. kir. Pozsony városunkba az 1687. évi Szent Lukács napjára... „országgyűlést hirdetvén említett Magyarországunk és csatolt részeinek korai és rendinek közönséges gyűlést hirdetvén, s azon magunk is jelen lévén — fenséges főherceg József elsőszülött fiúunkat leendő örökös urukká, királyukká koronáztassuk...”

1687/IV. 2. cikkely

A mostani császári és királyi szent felség, fenséges finemű örököseinek elsőszülötteit Magyarország s ahhoz csatolt részek természetes és örökös királyainak nyilvánítják — c. Bevezetés után ...

„És minthogy ő császári és királyi legszentségesebb felsége dicsőséges és győzelmes fegyvereivel, a keresztény név iszonyú ellenségét, a törököt, számos véres és döntő ütközetben megverte. Isten segítő hatalmával az ő naponként élet-halálra kínzott nyakukról elűzte, s annak torkából, melyben ekkorig oly hosszas időtől fogva legnagyobb veszéllyel nyögének...”

1.§ „Ez oly nagy s örökké hálával említendő jótéteményeknek emlékezetére, s alázatosan kedveskedő lelkünknek mindenkorra felismerhető jeléül, a Magyarországnak s kapcsolt részeinek összes karai és rendéi kinyilatkoztatjuk, hogy mostantól jövőre, s örök időkre senki mást, mint fent címzett ő császári és királyi felségének saját ágyékából származott fiúörökösei közül az elsőszülöttet (ugyanazt határozván az 1547. évi V. tc., s más e felől elkövetett törvénycikkek) fogják törvényes királyuknak elismerni...”

3. cikkely

Fent tisztelt ő császári és királyi felsége fiúágának megveszekedése után, következni fognak a fent írt uralkodásban a mostani felséges spanyol király fiúörökösei, ugyancsak az elsőszülöttek — csak ezeknek kihalása után nyer-

jen helyet a karok és rendek ősi, régi, helybenhagyott szokása, s előjoga a királyválasztásban...”

4. cikkely I.§ „Mindemellett a karok és rendek e pontban is, hódolatuknak, mocsoktalan hűségük kötelességüknek további tanítására, alázattal kedveskedő, hódoló lélekkel beleegyeztek, hogy az ellenmondás és ellenállás szabadságáról, II. Endre király említett decretuma előbb említett módon leírt koronázási esküjéből, e jelen törvényes rendelettel kizárják, s eltávolítják...”

Az 1547. évi V. tc. (Magyar Közjog Compendiuma) című — törvénytári kivonat — Budapesten 1904-ben kiadott könyve szerint 15. § A királyi szék betöltése cím alatt ezt írja:

A Habsburgi I. Ferdinánd teljesen szabad választás mellett jutott a trónra, mely az 1537. évi V. tc. szerint nemcsak neki, hanem fiú utódainak is minden időre biztosított, vagyis nemcsak királyt, de dinasztiaát is választott benne a nemzet...

Hunyadi János kormányzó érdeme, a „szabad királyválasztás”, aki Szent István eme legnagyobb örökségét visszaszerezte a Nemzetnek, amelyet idegen házból való uralkodóink egyházi hűbérül felajánlottak. Helytelen tehát az, ami a történetírásban ezzel kapcsolatban tudatosítva van, hogy Szent István ajánlotta volna fel a koronát.

A korona és a nemzet függetlenségének visszaszerzése Hunyadi János kormányzó által — a nemzet előtt, minden török feletti győzelménél nagyobb hálára érdemesíti őt. Ennek érdekéért választják fiát, Mátyást királlyá... Ha nem sikerült volna Hunyadi kormányzónak a függetlenség visszaállítása és a szabad királyválasztás joga — akkor I. Habsburg Ferdinándék nem hivatkozhattak volna erre...

Azonban a „teljesen szabad királyválasztás” alkalmával az ország, a h á b o r ú országa. Azt írják, hogy ez alkalommal, nemcsak királyt, de dinasztiaát választ a Magyar Nemzet... Hol van a Nemzet...? Ki tette a király fejére Szent István koronáját a Nemzet nevében...? Azok a közjogi személyek, akiknek személyes jelenlétük nélkül nem lehet királyt választani, hát még dinasztiaát! Csaknem kivétel nélkül ott maradtak a mohácsi csataterén... Élükön Tomori érsekkel...! És még csak a kezdetén vagyunk az elkövetkező, s csaknem 150 évig tartó török megszállásnak.

Szent István koronáját úgy szerezte meg I. Habsburg Ferdinánd, mint bátyja, V. Károly a császári koronát — erőszak és hatalom által.

300 esztendővel ezelőtt a pozsonyi országgyűlés tehát a független, sza-

bad magyar nemzetet, az osztrák-római császárság tagállamává minősítette. Célja a birodalom más népeivel való eggyé olvasztás — miként a császársági intézménynek szokása, tűzzel-vassal. Az ellene való lázadók Thököly után Rákóczi mögött sorakoznak fel. Majd Kossuthék következnek. Függetlenségi törekvésükben segítséget nem kapnak, mert „lázadók” csupán, hiszen az 1687/IV. tc. alapján a nemzet maga adta a függetlenségét a császárnak. Palmeron, az angol külügyminiszter ezt Kossuthnak megmondja nyíltan. A nagyvilág csak a menekülő magyarokon tud segíteni... de a magyar közjogon nem... Magyarországon segíteni, csak a magyarok tudnak, vagyis a függetlenséget a császártól visszaszerezni. Az 1848-as szabadságharc alkalmával, mikor az orosz cárhoz fordul a császár segítségül, arra a közjogi tc.-re hivatkozik, hogy a „lázadók” fenyegetik a hatalmát. Mikor a cár megtudja, hogy valójában a zsarnok ellen folyik a nemzet élet-halál harca a függetlenségéért, a szabadságáért fiát, a cárevicset küldi az osztrák-római császárhoz, hogy kérje, ne tegye Magyarországot akasztófa erdővé, temetővé. Késő volt. A magyar függetlenségért folyó küzdelem vérbe fúlt.

Az ún. „Kiegyezés” csak annyi eredményt hozott a magyarság számára, amennyit a császár — mert szorították a cipőjét — megengedett. Osztrák-Magyar Monarchia, kettős királyság. Azonban az 1567/XII. tc. kimondja, hogy Szent István koronájával, csakis osztrák főherceg koronázható meg. A koronához tartozó országok szerint Magyarország és társországai ez időközben a császárság által hozzákapcsolt részekkel, felbonthatatlanul és együtt birtoklandók, hogy Ausztria és Magyarország együtt és elválaszthatatlan ugyanazon uralkodó által birtokolhassanak.

Mária Terézia és Lotaringiai Károly házassága folytán, mint „nászajándékot”, Szent István koronájához csatolják Franciaország egy részét, Elzász Lotaringiát.

Ferenc Ferdinánd trónörökös idejére már Románia is „királyság” lett.

A román király német-házi sarjadék. Ferenc Ferdinánd terve az, hogy egy ún. nép-császárság keretében eggyé formálja a birodalom népeit, s velük és általuk a nagy, hódítói álom, Jeruzsálem, mint világhatalmak biztosítóka három földrész között. A politikai és gazdasági főhatalom a császárságé legyen.

Ez okozhatta az I. világháború kitörését. Ez a terv a nyugat-európai országok, a népek szempontjából, de ugyanúgy a Kelet felé élő népek szempontjából is káros volt.

Az I. világháború az Osztrák-Magyar Monarchia felbomlását eredmé-

nyezte... Attól a naptól, ahogy a győztes hatalmak a Monarchia felbomlását kimondották, Trianonig 90 nap telt el... Ezalatt a magyaroknak alkalmuk lehetett volna bejelenteni, hogy igényt tartanak a történelmi Magyarországra. Miért nem jelentették be...?

Magyarország megtartotta a „királyság” államformát, de a Habsburg-házat detronizálta. Mint fent látjuk, megkoronázni csak a felséges ausztriai házból való főherceget lehet Szent István koronájával. A Habsburg-ház detronizálásával mégis a függetlenség visszaszállt a nemzetre. A Habsburg császárság felbomlásával a győztesek nem a történelmi és független Magyarországot kívánták megcsónkítani — mint ahogy nem azt tették —, hanem a világhatalmi pozícióra törő osztrák-római császárt. De a fennálló magyar közjogi törvények Magyarországot, mint a császárság alapját, meg kellett semmisíteni. A Trianonban bennünket ért nemzeti szerencsétlenséget tehát az 1668/IV. tc.-ből kiinduló folyamatnak — az eltiport nemzeti függetlenségnek köszönhetjük.

A Habsburg-ház detronizálása után a függetlenségét visszanyert Nemzet kormányzót választott Horthy Miklós személyében. Az 1920/I. tc. kimondja, hogy a kormányzó felelős a Nemzet által szabadon választott országgyűlésnek (Aranybulla 31. tc.) A II. világháború utolsó idejében a kormányzó (miként Lipót király 1664-ben) az országgyűlés tudta és beleegyezése nélkül, tárgyalásokba kezdett az ellenséggel. Miként Lipót királynak, úgy a kormányzónak sem tűrte el az Alkotmánysértést a Nemzet, hanem élt az Alkotmányban biztosított jogával a törvénysértővel szemben. Tiltakozott. Koalícióba tömörültek a különböző pártok, amelyek összesen az országgyűlés 85%-át tették ki. A fennmaradó 15% az ellenséggel titokban tárgyaló kormányzóval volt, közöttük a kommunista és a habsburgista párt, az 1921/3. tc. állam és társadalmi rend elleni szervezkedés miatt törvényen kívül helyezett csoportok.

A koalícióban egyesült pártok annak a pártnak vezetőjét választották, amely pártnak indulása idejében a történelmi Magyarország volt a célja. A nemzetvezető megbízását a háború tartamára és arra az időre kapta, amíg majd a háború befejezése után a rend helyreáll az országban.

A nemzetvezető esküjét a Szent István koronája előtt tette le, mint egykor Hunyadi János kormányzó. Hogy mégis a nemzetvezetői közjogi tisztséget viseli, magyarázata az, hogy a császárság, hogy a „kormányzófélek” még egyszer ne veszélyeztessék a „királyság” intézményét, módosították a kormányzói közjogi szerepet.

Ezzel tisztában volt a független magyar országgyűlés, és felkészült rá. Aki vállalta a nemzetvezetői tisztséget, az is tisztában volt azzal, hogy mi vár azokra, akik Szent István koronáját a császártól visszaszerezni akarják... Vértanúk sora jelezte az utat. Mikor a nemzetvezető leteszi az esküt — mint az egyház hű fia, mint volt Hunyadi János is — abban a pillanatban megszűnt Szent István koronája császárok politikai eszköze lenni, visszaszármazott az Egyház tulajdonába. Többé, mint az Egyház „kívánalmaira” nem építheti „törekvéseit” a császár.

Mikor Szálasi Ferenc nemzetvezető letette az esküt az Egyház Szent Koronája előtt — az Egyház képviselőjében jelen volt a hercegprímás, Serédi Jusztinián is — a Korona visszakerült az Egyház tulajdonába. A szabad királyválasztás joga pedig visszaszállt a Nemzetre. Ugyanúgy, mint Hunyadi János kormányzó, a Korona előtt tett esküje alkalmával. Ha egyszer eljön az Igazság napja Magyarország fölél is, akkor a Nemzet maga határozza majd meg, hogy milyen államformában akar élni.

1953. december 3-án XII. Pius pápa ezt az eseményt hivatalosan is kinyilatkoztatta. A Vatikán hivatalos lapja, sajtó, rádió stb. közölte. Az Amerikában megjelenő Katolikus Magyarok Vasárnapja c. lap is leköszölte címdalán. A pápa kinyilatkoztatása szerint — Magyarország felszabadulása esetén, nem áll vissza a régi viszony az Egyház és az Állam között. Elkülönül. Az Egyház feladata lesz, hogy krisztusibb embert neveljen — az Állam feladata, hogy magyarabb magyart...

Az „örökös királyt” a pápai kinyilatkoztatás nem tartotta vissza attól, hogy 1956-ban ne próbálkozzon egy „népcsászárság” tervével. Miként annak idején Ferenc Ferdinánd. Ma sem szűnik ezen tervével tevékenykedni. Most, a nyugati demokráciát kívánja megnyerni támogatásul... Hivatkozáván, hogy a magyar törvények értelmében (1687/IV.) „örökös” király, csak az idegen megszállók és „lázadó magyar kiscsoportok” akadályozzák...

A magyarságot nem Szent István koronája tartotta meg a történelemben napjainkig. Hiszen az Árpádok és a Hunyadiak korán kívül mindig idegen fejet ékesített, és idegenek érdekét szolgálta.

A magyarságot az a korona tartotta meg, amely a Nemzet címerpajzsában látható! Erről ír a Törvénytári Kivonat „... a régi, eredeti magyar állami címerpajzs (mely fölé jön majd a Szilveszter pápa által küldött korona), amely hosszában kétfelé van osztva, a jobb oldalon, a vörös részen négy fehér vízszintes csík (szelemen), a bal oldalon szintén vörös részen hármas

zöld halom fölött arany koronák, kiemelkedő kettős fehér kereszt... Ez a magyarság címerpajzsa. Az aranykoronából kiemelkedő kettős- egykor hármas kereszt volt.

A három zöld halom tetején az arany koronából kiemelkedő fehér kettős kereszt egy régi hármas, keresztény királyságot mutat. Az Igazság születésénél, a betlehemi jászolnál, a Keletről érkező Háromkirályok tisztelegnek. Tehát nem három király megy Jézust tisztelni, hanem a Háromkirályok, akik közül egy fekete volt, kettő nem volt fekete...

Ez a korona tartotta meg a magyarságot nemcsak Kárpát-Duna-medencében lévő, de előbbi történelmünkben is — vagyis az az erkölcsi és hitbéli erő, amelyet ez a régi Korona szimbolizál. Ennek a régi koronának szellemiségében folytatta a II. világháborút a most még független szabad magyar nemzet, nemcsak hazája, de Európa védelmében is. Annak idején az egész világ sajtója méltatta azt az önfeláldozó harcot, amelyet ez a maroknyi magyar véderő kifejtett. Amerikai stb. katonai szakértők vitatják nagyságát a „hadászati” tudománynak is, amellyel sikerült megállítani az orosz haderőt a jelenlegi állásában, s nem érhetette el a La Manche-csatornát... A független szabad Magyar Nemzet megfordította Európa történelmét, de elvesztette a háborút. Azért sorsát tárgyalni, a háborút veszített országok sorsával nem lehet és nem szabad tárgyalni. Nem csatlós állama a szovjetnek, miként a szovjet blokk többi országai... Tárgyalják le a háborút veszített, de független szabad magyarság ügyét az erre illetékes fórumok, adják vissza történelmi határait, hogy a Kárpát-Duna-medencében összekötője, és ne ütközője lehessen Kelet-Nyugat egészséges és eredményes kapcsolatának.

300 esztendővel függetlenségünk elvesztése után, láthatjuk, hova jutottunk a népek ranglistáján. Most tudjuk értékelni igazán Szent István reánk hagyott nagy örökségét — a független szabad Magyarországot.

Emlékezzünk és nagyon sokszor idegenek által irányított népi politikával szemben, mindig a „nemzetpolitikát” tartsuk szemünk előtt...! Szent István és előtte való őseink — itt élnek közöttünk az ő törvényeikben... Az a nép, amely elfelejti az ősei törvényeit, elpusztul. Mi emlékezzünk!

AZ ARANYBULLA ÉS A LATERÁNI ZSINAT

Az elmúlt esztendőben a II. Endre magyar király által 1222-ben kihirdetett Aranybulla 750 éves évfordulójával kapcsolatban számos ismertető olvashattunk. Láthattuk ebből, hogy a világ második nemzete a magyar, mert az angol Magne Charter csak 7 évvel idősebb, amelyet 1215-ben hirdettek ki.

A Szittyakürt múlt évi májusi számában jómagam is írtam az Aranybulláról. Azonban akkori cikkemben is rámutattam, hogy a magyar alkotmányos nemzeti élet nem az Aranybulla kihirdetésével veszi kezdetét. Írtam, hogy mielőtt a magyarok Etelközből új honfoglalásra indultak, előbb egymás között szerződtek. Öt sarokpont, amelyben megállapították a jogokat s kötelezéseket, a vezetők a vezérhez való jogát és viszont.

A Honfoglalás után Pusztaszeren nemzetgyűlést tartottak ismét. Mint tavaly is írtam — minden közös vállalkozás előtt és után, közösen határoztak minden közös vállalkozásról. Pusztaszeren Árpádot fejedelemül választották. A megváltozott körülmények figyelembevételével, az etelközi 5 „sarokpont”-ot módosították. A Hon- és Nemzetvédelem legszigorúbb szem előtt tartásával. Tanácskozó, bíraskodó szerveket állítottak fel, meghatározták a letelepülés rendjét, és biztonságokat szolgáló véderő felállítását határozták, a kívülről jöhető törekvések ellen.

Akkori cikkem írásánál is — mint most is — Horváth Mihály római katolikus csanádi püspök, Kossuth kultuszminiszterének 1842-ben megjelent *Magyarok története* c. munkáját tartottam vezérfonalnak.

Elmúlt a jeles évforduló. Úgy látszik azonban, hogy akadnak érdekelt-ségek, akik szükségesnek találják az érdeklődés ébrentartását az Aranybullával kapcsolatban továbbra is.

A *Katolikus Magyarok Vásárnapja* folyó évi 4-es szám (jan. 28-ra keltezve) — *Gondoljunk csak az Aranybullára* címmel, ismét hoz egy közleményt.

„Jogtörténetünk a múlt évben háromnegyed évezredes fordulóhoz érkezett. Alkotmányunk alapkövét, az Aranybullát az 1222-es országgyűlés alkalmával szentesítette (?) II. Endre királyunk. Eme nemzetközi viszonylatban is kiemelkedő jogalkotás szellemi hátterének (?) a Laterani Zsinat tekinthető 1179, ill. 1215-ben. Az 1215-ben kiadott Great Charter, a hét évvel idősebb angol Bulla hatása kétséget kizáróan kimutatható a magyar Bullán...”

Írja a továbbiakban: „... az angol inspirációkon kívül népünk szabad-

ságszeretete és a magyar jogalkotó géniusz teljesítménye volt az Aranybulla...” Azután felsorol az író több pontot az Aranybullából, amiből megállapítható, hogy módjában volt foglalkozni kimerítően a tárggyal, de vagy eltévesztette a lényegét, vagy az volt a célja, hogy az olvasók tévesszék el a lényegét, mert — amiért ki kellett hirdetni az Aranybullát, nem tesz említést. Miután bizonyíthatóan foglalkozott a tárggyal, így határozottan állítható, hogy az volt a célja csupán, hogy a figyelmet a Laterani Zsinatra irányítsa, s hogy a Laterani Zsinat „szellemi hátterét”, mint „magyar jogalkotó géniust” állítsa elének, és mi is onnan számítsuk a világ kezdetét.

Azonban, ha igaz, hogy II. Endre csak szentesítette a Laterani Zsinat „szellemi hátterét” vagyis, hogy a Magyar Alkotmányban foglalt törvények nem a magyar nép független, szabad elhatározásából születtek, hanem külső törekvések eredménye — akkor ma sem lehet sok szavunk a mai magyar rendszert illetően hazánkban. Ez sem a magyarság szabad akaratának megnyilvánulása, hasonlatosan a Laterani Zsinat ügyködésének, külső törekvések eredménye, amelyet csak szentesített Rákosi, de egész világosan látható a moszkvai „szellemi háttér”.

Ha az államforma és a társadalmi rend nem a nép szabad akaratának megnyilvánulása, hanem külső hatás eredménye — oly mindegy, hogy milyen világtájról való erőszakon áll a rendszer.

Az elmúlt magyar történelem bizonyítja, hogy nemzetünk éppen úgy elutasította a Laterani Zsinat „szellemi hátterét”, mint ahogy ma elutasítja a „moszkvai szellemi háttér”.

Mikor II. Endre kihirdette az Aranybullát, teszi ezt éppen azért, mert a nemesség alkotmányos jogait érvényesíti vele szemben — kényszeríti kihirdetni, mert idegenek — olasz-német-spanyol papok és zsidó pénzváltók birtokokat szereznek, és olyan méltóságokat töltenek be II. Endre jóvoltából, amelyből kifolyóan megindulhat hazánkban az inkvizíciós perek áradata, hogy „eretnység” címén éppen a honfoglalók ivadékait irthassák. Az egyháziak tehát nagyon hálátlanok II. Endrével szemben, mikor minduntalan azt hangsúlyozzák, hogy milyen ingtag, gyenge király volt, mert intézkedései arra vallottak, mintha a Laterani Zsinat — a Szent Hivatal — szolgálja lett volna máris. Az akkori magyarság éppen eme cselekedetei miatt marasztalja el, s ez volt az oka az Aranybulla kihirdetésének. Idézzük Horváth Mihályt a következőkben:

„...az ország veszedelme, kivált az alkotmánynak a királyi várjavak elparlása által okozott felforgatásból származik, nincs mód a haza szívének dülő

zavafokból menekülni, mint a törvény, s a jogtalan adományokat megsemmisíteni...” „Ennek eredménye azon híres törvénykönyv lett, amely Aranybulla név alatt a magyar alkotmányos szabadságnak mindmáig második alapjául szolgál...”

Ilyen jogtalan, s az alkotmányt sértő volt Endrének, hogy pl. felesége, Gertrúd öccsét a káptalan által kinevezette kalocsai érseknek. Majd mikor a pápa megerősíteni akarta a léha élete miatt, akkor Bánk helyébe Horvát-s Dalmátország bánjává nevezte ki... Az ősi magyar alkotmány értelmében bizonyos egyházi és közjogi méltóságok, tisztségek csak az országgyűlés hozzájárulásával tölthetők be, és csak magyar származású lehet a méltóság viselője, mert kifejezetten „származáshoz” és nem névhez vannak kötve.

Írja még a cikk szerzője, hogy az angol Great Charternél az Aranybulla annyiban tökéletesebb, hogy szabadságjogokat is tartalmaz, hogy ti. a királlyal szemben fegyverrel is felléphet a nép, jogainak követelése, illetve jogai sértése miatt, s a királynak a nemzeti közösség elleni mulasztásánál.

Az Aranybulla eme pontja — szabadságjogok — 1222-ben már —, ha csak Zoltán fejedelemtől számítjuk, akkor is több mint 300 éves volt... Nemcsak mi nézünk visszafelé — őseink is visszafelé néztek törvényeik alkotásánál, s a régi bevált „jog”-ot a változó körülményekhez módosították. A Great Charter eme hiányzó záradéka arra vall, hogy az valóban a Laterani Zsinat szellemi háttéréből indult, 1215-ben. A népnek biztosított jogai nem voltak — csak kötelességei. Talán éppen ebből indult el a folyamat, hogy az angol népi közösség céljait szolgáló eredménnyel és véres harcok után, VIII. Henrikkel, tökéletesen lerázta magáról Anglia a Laterani Zsinat „szellemi háttérét”.

Nálunk viszont — éppen a szabadságjogokból eredően — csak a török hódoltság után sikerült korlátlan uralmát kiterjeszteni, amikor 1687. évi IV. tc.-kel kicsavarták a nemzet kezéből egyetlen fegyverét, az ellenállás jogát, „hálából a Habsburg házra...”!

A Lateráni Zsinat

Üléseit a 9. században kezdi, folytatja 1179-1215. Ez az idő egybeesik a mai Európa képének kialakulásával. A népvándorlás elmúlt, elkülönülnek egymástól, országhatárok és államformák alakulnak. A kelet-római és nyugat-római egyház összebékülni nem tud — ma sem — élesen elkülönülnek. Az európai népek Rómához csatlakoznak. A harcos időszaknak meg-

felelő vezérek után, a királyságok, tekintélyállamok kora következik. A római egyház keretein belül megalakul a lelki egyház céljaival nem mindig egyező szervezet, amely később világot átfogó hatalmas organizáció lesz, a Laterani Zsinat. Több előkészítő ülés után, 1215-ben lesz a Zsinat célja kinyilvánítva, amely országok királyi koronát kérnek a római egyháztól tekintélyük emelésére, az egyház hűbéreseivé lesznek. A továbbiakban állami érdekeiket alárendelik az egyház érdekeinek, erkölcsi, szellemi, gazdasági érdek, sőt a bíraskodás is a „szent korona” érdekeinek szeme előtt tartásával rendeződik. A Laterani Zsinat természetesen a koronás főket világpolitikai és világgazdasági szempontok szem előtt tartásával küldi, akik a népi társadalmakon belül az egyház érdekeinek megfelelő osztályuralmat teremtik meg a dolgozók fölött.

Jóllehet, hogy kb.1000 esztendővel ezelőtt igen üdvös volt. Azonban a fejlődő Európában új államformák születnek a népek erkölcsi, szellemi adottságának eredményeként, és visszaküldik a koronát Rómának — a nép, az állam érdekét helyezve előbbre. Ami vagy protestáns királyság, vagy köztársaság formájában a lelki-egyháztól egyáltalán nem különül el — csak a Szent Szék birtokjogát szünteti meg.

A gyakorlati életben mit jelent a nemzeti érdek előtérbe helyezése, azt az Árpád-ház kihalása után, mi a Hunyadiak korában tapasztalhattuk. A lengyelek a magyar Báthory István királysága alatt, aki a Hunyadiaktól elsajátított módon — mikor királlyá lesz Lengyelországban, azonnal megszünteti, ill. a nemzet érdeke alá helyezi a Szent Szék érdekeit. Lengyelország soha azelőtt a történelemben — azután sem volt olyan virágzó, mint Báthory királysága alatt. Azután, mint nálunk Mátyás halála után — aki saját nagybátyját is börtönbe vetette, mikor megtudta, hogy a nemzet érdekeivel ellentétes összeállásban segédkezett — Ulászló alatt ismét a Szent Szék befolyása érvényesül a kapzsi, nagyravágyó Bakócz Tamás, „megkeresztényült” és mégsem „keresztényült” a hada közreműködésével. A magyarság színe-javát, már Mohács előtt kiirtják. Végül még Mohács is a malmukra hajtja a vizet, mert az a magyar főnemesség, amely elvérzik Mohácsnál, éppen az ősi alkotmányt követelve II. Lajostól, aki felesége Habsburg Mária családjára hallgatva, ismét hűbérré akarja az országot alacsonyítani — megoszlik.

Az elmúlt 1000 esztendő alatt, ha rugalmas eszmét képviselt volna, csodálatos szerepe lehetett volna. Ha a fejlődő társadalmi életben, a felmerülő szociális problémák megoldására irányt mutatott volna. Ehelyett azonban

mindig hátul maradt, s kénytelen-kelletlen ismerte el a dolgozó rétegnek azt a jogát is, amit azok már régen kiverekedtek maguknak. Például a rabszolgaság megszüntetésénél látni a Szent Szék kezdeményezését...? Nem. Hosszú évek után, utoljára ismeri el a rabszolgaság megszüntetését is.

A legmagasztosabb eszme is megsemmisül, ha öncélúvá válik...

A lelki és gyakorlati élet mellett a szellemi fejlődéssel sem lehet összeegyeztetni, mert azt azonosítani nem lehet a tömegekkel. Kiváló egyéniségeket tömegmértékkel mérni Isten ellen való bűn. A népek között is, minden népnek más az adottsága. Nálunk pl. Kálmán király (1095-1114) tc.-kel tiltja az akkor „divatos” kegyetlenkedéseket. Még tolvajokkal szemben sem tűri az „istenítéleteket”, kéz-láb, orr-fül levágást. Betiltja a boszorkányégetést, indokolva, hogy nincsenek boszorkányok. És a római piacon 1600. február 17-én elevenen elégetik a kor egyik legnagyobb filozófusát, Giordano Brunot, „eretnekség” vádjával, mert hirdetni meri a gondolatszabadságot!

Hazánkban a Hunyadiak után Bocskai, Bethlen Gábor világosan látják, hogy a magyar szellemiséget, a magyar nemzeti életet összeegyeztetni nem lehet a Laterani Zsinat mindenek fölött való gyámságával. Bethlen Gábor — mint egykor Csák Máté — a koronát is magához veszi. Besztercére viszi, hogy azt a két egyházhoz, amint lehet, visszaszámazzassa. Megsemmisül a terv, Martinuzzi-Frangepán-Zrínyi... akiket azért fejeznek le szintén, s tartják a nyári hőségben 6 napon keresztül „elrettentő példának” holttestüket a váradi piacon — Jézus nevében. Lázadtak a korona ellen.

A magyar irodalomban természetesen nem találunk semmit, a Lateran név alatt a lexikonokban is csak annyit, hogy a „pápai palota”. Sajnos, módunkban van külföldi irodalomban — a magyar történelemmel jobban ismerkedni. De hiszen éppen abban van az ereje népek-nemzetek fölött, hogy azok kultúráját, közoktatását, szellemi fejlődését a saját hatalmára biztosítsa.

1929-ben Laterani Egyezmény jött létre az olasz állam és a Szent Szék között. Az olasz nép Mussolinivel az élen, a korona érdekét aláhelyeztették az olasz nép érdekeinek... Történelmi jelentőségű volt. A király megmaradt ugyan, de a korona érdeke megszűnt az állam fölött. A 2. világháború után — Mussolini halott. Az olasz nép pedig emlékezik a magyarok és Lengyelország példájára, amikor a Hunyadiak, ill. Báthory után — a korona a nemzet birtokában maradván — csak alkalom kellett, s az lett, a Laterani Zsinat visszanyerte szerepét a nép fölött. Az olaszok tehát átalakul-

tak a 2. világháború után köztársasággá... Az olasz korona visszament a jogos tulajdonosnak, a Szent Széknek. Láthatjuk — nem dőlt össze a világ...!

Hazánk a Habsburg-ház detronizációjával királyság maradt. Olyan Ulászló-féle körülmények között, hogy ti. a korona jogai, amelyek nem szűntek meg a Habsburg-ház detronizációjával, a trianoni Csonka-Magyarországon is az állam érdeke fölött volt. A kormányzó — mint egykor Kossuth Lajos is, nem volt a római egyház tagja. Az egyháziak nemzetek fölötti törekvéseinek központjában voltunk és vagyunk, egészen a kelet-római egyházi érdekig. Madrid-Bécs-Budapest-Varsó. És ez — ma is így van.

A Honfoglaláskor, az akkori Európa kialakulásánál a honfoglaló magyarság szerepe sorsdöntő volt, nemcsak a magyarságra, de egész Európára. A 2. világháború után újra alakuló Európában semmivel sem kisebb a magyarság szerepe. Akik azt mondják, hogyha annak idején a magyarság nem csatlakozott volna a nyugati egyház — Rómához — elpusztult volna, annak figyelembe kell vennie a jelen időt is —, ha most a helyünket nem találjuk az újraalakuló Európában — most is elpusztulunk.

Az I. világháború után a nemzet a Habsburg-házat egyhangúlag detronizálta. Az ellenállási jog visszaszállt a nemzetre (1687/IV)... Azonban továbbra is hűbére maradt a koronának.

A II. világháborúba, mint „királyság” sodródott. A háború vége felé a kormányzó megszegte a nemzet védelmére esküjét — a nemzet tudta és beleegyezése nélkül, külön békéről kezdett tárgyalni az ellenséggel. A nemzet az „ellenállás” jogát gyakorolta — szembeszállt a kormányzó és kis ele nyésző klikkjének szándékaival, az önvédelmi harcot tovább folytatta.

Az 1956-os eseményeknek ez a tény adta a jögalapot...!

Ugyanis a kormányzó szándékaival, az 1939-es — háborút előző alkotmányos választások utáni országgyűlés különböző pártjaiból alakult és a nemzet nagy többségét jelentő koalíciós kormány gyakorolta az „ellenállás jogát”...!

A koalíciós kormány nemzetvezetőt választott. A nemzetvezető — a legnagyobb körütekintéssel szem előtt tartotta a Nagy Tanítómester — a magyar történelem tanulságait. Az eskütételnél — mint annak idején Hunyadi — még a háborús bombazáporok között is a legnagyobb figyelemmel, közjogi stb. törvények szem előtt tartásával jártak el. A történelmi pillanatnál — amikor a nemzet a hűbériség igájából megszabadulhat annyi

évszázad után — minden a törvényeknek megfelelő szerv, szervezet jelen volt.

Az Egyház nem tiltakozott távolmaradásával, hanem tudomásul vette a történéseket. Képviselőként jelen volt Serédi Jusztínián, esztergomi hercegprímás. Neki jutott a történelmi szerep a Laterani Zsinat részéről, hogy segédkezett a magyar Phönix — a magyar szabadság — felemelkedésében. E történelmi esemény után megszűnt a korona joga Magyarországon, Róma többé nem küldhet hazánkba egyházfőt, sem uralkodót, mert a Szent István — ill. az ősi magyar alkotmány életbeléptével „...legfeljebb csak szentesítheti azt” —, akit a magyar országgyűlés felterjeszt.

Az érdeemes cikkíró tehát — és akik egyetértenek vele — hiába fáradozik azon, hogy a magyar alkotmányos élet kezdetét a Laterani Zsinat „szellemi háttérének” állítsa a magyarság elé.

A 2. világháború végén, az ország szovjet megszállás alá került. Mai napig ott van. A valóban „utolsó m. kir. kormány” tehát nem tarthatott választásokat, hogy a nemzetnek átadhassa volna visszaszerzett jogait —, hogy annak birtokában, a következőkben maga választhatott volna államformát és társadalmi rendet. Ha a háború nem külső fegyveres erő megszállását vonta volna maga után — a választások a legrövidebb időn belül ki lettek volna írva. Erre tanú a koalíciós kormányon kívül álló elenyésző ellenzéki párt, valamint mindazok a pártok és szervek, amelyek a világháború után, 1221/3 tc.-kel (állami és társadalom rendjének erőszakos felforgatására irányuló cselekedetek!), be lettek tiltva, de a föld alatt tovább folytatták az „állam és társadalom erőszakos felforgatására irányuló játékaikat (szabadkőművesek, kommunisták stb.) és a koalíciós kormánytól fehér lapot kaptak. Egyenlő esélyekkel indulhattak volna a választásokon, és alkalmuk lett volna, esetleg „elsőprő” győzelmet aratni... — A fehér lap birtokában — ők másképpen cselekedtek...

Az ősi magyar Alkotmány jelenleg ugyanolyan helyzetben van, mint egykor az angol Great Charter volt — az országgyűlés kívül a határon, a nemzet idegen megszállás alatt. Az ősi magyar alkotmány elleni törekvések hasonlatosak ahhoz, ahogy a Hunyadiak után következő időkben volt. És mint mikor a törökök kivonulása után bekövetkezett az 1687/IV. az „ellenállás jogát az oroszok kivonulása fölötti örömeiben a nemzet ismét a Habsburg-háznak ajándékozta”, ill. automatikusan visszaáll. És majd jön az új saját hercegprímásunk, az új Kolonics és az új Caraffa generális, s az új birtok, új vérpadok egyik magyarnak, mert kommunista, a másiknak mert nyilas...

Mi az 1944. okt. 10. tc.-kel a nemzetre visszaszállt ősi magyar alkotmány nevében kérjük a háborút nyert győztes hatalmakat, az Egyesült Nemzeteket, az Egyesült Nemzetek minden tagállamát külön-külön, tegyék lehetővé, hogy a magyar ügyet mielőbb tárgyalja az Egyesült Nemzetek bizottsága. Mert hazánk nem szatelit, az ősi magyar alkotmányon álló nemzet — sohasem csatlakozott a Szovjetunióhoz...! És nem kíván a jövőben sem „függvénye” lenni senkinek, se Nyugatnak, se Keletnek. Többé nem „ütközőpont” Kelet-Nyugat találkozásában, hanem összekötő kapocs akarunk lenni.

Az illetékesek megtalálják a módját annak — miként az angol történelemben volt —, hogy az alkotmányos magyar országgyűlés betölthesse történelmi szerepét — amely valóban „történelmien rövid lesz”, tanácskozhat, s feloszlathat. Így ez az ülés lesz, amely a „hon-atyák” nevét legendássá teszi. Ezzel az 1939-es országgyűlés szerepe megszűnt...

Ősi alkotmányunk

Etelköztől István királyig

Nem kell előszedni óriási történelmi munkákat. Pillanatokon belül megtudhatjuk pl. a Columbia Encyclopedia 1953-as kiadásából, hogy az angol Great Charter, vagy a magyar alkotmány-e az idősebb.

Anglia kialakulásánál azt írja, hogy a rómaiak visszavonulása után, a sziget őslakói — kelták - írek - britek — élet-halálharcot folytattak a dánokkal a sziget birtokáért. Ez a harc 1066-ban Hódító Vilmos és angolszász seregeinek győzelmével ért véget. Ekkor kezdődik a mai Anglia kialakulása. 1215-ben a Magna Charter (Great Charter) foglalja egyggyé az őslakosok és Hódító Vilmos anglo-szaxon népeit. Olyan érvényű nemzetgyűlést, mint Árpádék tartottak Pusztaszeren, 1265-ben tartottak az angol parlamentben. Ugyanaz az Encyclopedia „Árpád” névnél láthatjuk a mai Magyarország kialakulását is — „Árpád” szül. 840-ben, meghalt 907-ben (?), a magyarok vezére volt, aki bevezette őket a mai országba, és utódaiból származtak az uralkodók 1301-ig...”

A Honfoglalók tehát a pusztaszeri nemzetgyűlésen dinasztiát alakítottak már...

Horváth Mihály — Kossuth kultuszminisztere írja —, hogy a pusztaszeri nemzetgyűlésnél az új, vagy a módosult régebbi törvények alkotásánál, az Etelközi 5 sarokpont volt az irányadó.

1. A fejedelem mindig Álmos családjából választassék.

2. Amit közös erővel szereznek - termelnek - abban mindenki érdeme szerint részesüljön.

3. A vezérek, akik Álmost fejedelemül s urukul szabadon választották, s az ő utódaik, a fejedelem tanácsából, s a haza kormányából soha ki ne zárasanak.

4. Ha utódaik közül valaki a fejedelem iránti hűséget megszegné, vagy közte és a törzsökfejek között meghasonlást szítana, annak a vére ontassék, valamint a szerződők vére ontatott ez eskünel, amellyel magukat Álmos — és családjának — lekötötték.

5. Ha valaki a fejedelem és a törzsökfejek utódai közül ezen esküt megszegné, örökre átkozott legyen, s kizárassék a nemzet kebeléből.

Ezen öt pont teszi vázolatát a magyarok idővel bővebben kifejtett, s páratlan Alkotmányának — fejezi be Horváth Mihály.

Pusztaszernél tehát a fentiek szem előtt tartásával, de a változott körülményeknek — letelepedés, stb. — megfelelően bővülnek, változnak a fenti törvények: közigazgatás, törvénykezési, államvédelmi stb. Megmaradt azonban változatlanul nagyon sok, pl.: a termelt javak érdem szerinti elosztása, hadi érdemek, kiváló erkölcsi, szellemi érdemek jutalmazása, gyengék, árvák, öregek, betegek védelmezése. Rabszolgaság intézményét nem ismerte a magyar, de a közösség ellen elkövetett bűnért saját vérüket is szolgaságba döntötték. Önként hódoló népek életét kímélték, s érdemeik szerint a magyarokkal egyenlően, kiváltságokat is kaptak.

Az ősi magyar alkotmány szelleme — mint látjuk — mai szemmel nézve szocializmus volt, magyar módra.

Árpád halála után legkisebb fia, Zoltán élt, de gyerek volt, „elégtelen az ország kormányára” — írja Horváth Mihály. „A nemzet fejei tanácsot tartottak a hon igazgatásáról, s némi belügyekről intézkedni. Mindenekelőtt kormányzatokat, s hadi vezéreket választottak, akik az országot Zoltán felnőttéig igazgatták. A közbizodalom Lehelt, Bulcsút és Botondot jelölte ki a magas méltóságra... Ez a tanács kerületenként törvényszéket s bírót rendelt a fejedelem helyetteséül. E bírák ítéleteikben oly szorosan köteleztettek ragaszkodni a nemzeti törvényekhez és szokásokhoz, hogy ha azokat valamely esetben megsértették, a népnek joga volt az ítélet megsemmisítésére, s a vétkező bírót tisztétől megfosztani...”

Az „ellenállás joga” tehát csak Zoltán fejedelemtől az Aranybulláig is,

több mint 300 éves volt... Elfogadhatjuk-e azt, mint a Laterani Zsinat (1179-1215) szellemi hátterét? Nem!

Apostoli kereszt és királyi korona...

Különböző módon kiszínezve írják le, hogy hajtotta keresztvíz alá fejét a „barbár-pogány-ázsiai horda”... István király kegyetlen mészárlásának eredményeképpen. Ezen eseményeket pedig éppen azért kell az utókornak úgy megismerni, hogy átokkal gondoljon csak az Országépítő királyra, s eszébe ne jusson kutatni az akkori ténykedések rugóit, s eszébe ne jusson az utókornak arra az Alkotmányra gondolni, amely az időben érvényes lehetett — csak az Aranybullára emlékezzen. Pedig, ha II. Endre korában az akkori nemességnek még az ősi Alkotmány adta az erőt a királlyal szemben a nemzetvédelemre —, még inkább köthette az Országépítő királyt 1222 előtt, vagyis több mint 200 évvel előbb, mint az Aranybulla.

Az igazság az, hogy akkor már a magyarok legnagyobb része keresztény volt európai értelemben is — Bizánchoz tartozott. Geyza fejedelem királyi koronát is kapott Dukál János görög császártól. Sarolta, a felesége, István király édesanyja, a bizánci császár családjával nevelkedett.

Az tudja, aki valaha is olvasott már arról a rettentő harcról, amely a kelet-római és nyugat-római egyház között folyt abban az időben — ma is —, míg végül is elszakadtak egymástól. Mindegyik kölcsönösen „pogánynak” kiáltva ki a másikat, s „egyedül üdvözítőnek” tartva saját magát. Az európai országok Rómához csatlakoztak, Magyarország kulcsterület lesz a két egyház egymás ellen való törekvésében. Rómához való csatlakozása eldőnti sorsát Délkelet-Európa kulcsának. Az akkori magyarságot azonban nem egészen „hit-beli”, hanem nemzetpolitikai látókör serkentette, hogy mielőbb csatlakozzanak. Ha akkor a magyarok nem csatlakoznak a nyugati egyházhoz, az akkori nyugati egyház népei — az akkori Európa megsemmisítette volna. A kor-szellem, amely „keresztes hadak” képében vonult végig Európán, s volt pl. Kálmán király idejében az akkori létszámú magyarságra egyszerre 400 ezres had zúdult, mint „pogányt” elsöpört volna bennünket. Volt velük baj is — fegyveres harcok is, stb. — a kegyetlenkedéseik miatt, amelyhez képest a tatár-török „kismiska” volt. De erről hallgatnak a krónikák.

Horváth Mihály írja — István fejedelem az országot tíz egyházmegyé-re osztotta, hogy az új hit könnyebben terjedjen. Esztergom, Kalocsa, Bács, Veszprém, Győr, Pécs, Eger, Csanád, Vác és Gyulafehérvár. A Geyza által megkezdett St. Mártonhegyi-Pannonhalma-Benedekrend kolostorát felé-

pítette, és még négy apátságot alapított: Pécsvárad, Szalavár, Bakonybél és Czobor hegyén. Az egyházmegyéket gazdagon megajándékozta, püspökökkel, előljárókkal látta el, s ezeknek segítségükre volt még abban is, hogy maga is — maga köré gyűjtött sok-sok esetben tömegeket, s terjesztette közöttük az új hitet. Apostolkodott!

Mivel azonban ezen egyházi intézkedésekhez a római pápa által kellett a megerősítés, a kalocsai püspököt, Astricot Rómába küldte, kérve általa az újhitre tért magyarok egyházi bejegyzését, s az egyházi előljárók, püspökök stb. megerősítését. Egyben pedig a kor szokása szerint, a pápától a maga számára koronát kért.

Sylvester, annyi ezrek megtérítésén örvendezve, nemcsak a tett intézkedéseket s a kinevezett püspököket erősítette meg, hanem a jövőre is jogot adott neki és utódainak, a magyar egyház ügyeit rendezni — végre maga és utódai (tehát a magyar uralkodók) számára egy kettős keresztet és koronát küldött... Szó szerint ezt írta le Horváth Mihály, azaz a Rómához való csatlakozás körülményeit.

Mint a cím is mutatja, előbb apostoli befejezett egyházi eredményt jelentett Rómának és nem „térítőt kért”, másodsorban „királyi”, — mint a kor szokása, a tekintély kifejezője.

Az apostoli jog az első, az állam felügyeleti joga az egyház fölött, István király utódainak — a magyar nemzetnek.

Horváth Mihály írja — István király alkotmánya — melyet kihirdetett a nemzeti életben történt óriási változáskor, el sem maradhatott volna — elveszett, csak töredékeiben van meg és az utána következő királyok alkotmány módosításaiban, amelyekben — mindig az Országépítő király tc.-eire hivatkoznak. II. Endre az Aranybullánál is. Az alkotmánytöredékekből és a következő királyok alkotmánymódosításaiból tisztán kivehető, hogy a tíz egyházmegye élére, a káptalanok, kolostorok és egyházi intézmények élére kifejezetten magyar származású — tehát nem magyarosított nevű —, hanem magyar származású! — vezetőket lehet állítani. Hasonlatos ehhez a főbb közjogi méltóságok helyzete is. Ahol az állam és nemzetvédelem — nemzetnevelés és nemzetgazdálkodás összpontosul! Honvédelem!

Könnyű tehát megérteni, hogy miért kell elmarasztalni az egyháziak részéről, és miért kell az utókorral átkoztatni István királyt!

Az ősi magyar alkotmány és a Krisztus-hit összeegyeztethető.

Akik a „Laterani Zsinat szellemi háttérének” kívánják nekünk „közoktatni” a magyar alkotmányos nemzeti életet, álljon itt a Magyar Közjog

Compendiuma. 1904-ben, Budapesten kiadott törvénytár. A „császári és királyi” törvénytár valószínűen azért tartotta szükségesnek kb. 10 évvel az I. világháború kitörése előtt is az ősi alkotmányra való hivatkozást, hogy annak alapján, még az egyházi hűbériséghez való ragaszkodást is — a mi nyakunkba akassza.

...Már az ázsiai törzsszervezet a közszabadság eszméjén alapult. A törzsi vezérek nem uralkodók, annál kevésbé despoták, hanem a törzs népe által szabadon választott vezetői a törzs életének, oltalmazói a törzsi jogrendnek, kormányzók, bírák és hadvezérek, a törzshöz tartozó nemzetiségek fejének és az összes szabadoknak közreműködésével — továbbá

...Nincs szünet alkotmányosságunkban a királyság keletkezése miatt, ami azt is mutatja, hogy nem a királyság alkotása az alkotmány, de örökölte és fenntartotta az a nemzet a régi időkből, módosítva annak elveit és intézményeit, az önalkotta új nemzetorgánum a „királyság” természetének kívánalmaihoz képest... és

...Az ősi államfelfogást, a közszabadság érzetét azonban nem a monarchikus princípium beoltása (királyság), sem a Krisztus vallása nem semmisítette meg, meg nem tendált erre, kiegyeztethető volt vele...

Ez az, amit a magyarság a történelem folyamán megérteni nem tudott. Hogyha olyan alkotmányunk volt már törzsi szervezetben, hogy az a Krisztusvallással „összeegyeztethető volt”, akkor a Laterani Zsinat szellemiségének miért volt annyira „eretnek”, hogy tűzzel-vassal irtotta emlékét is. És történetírásunk, közoktatásunk miért csak a Laterani Zsinattal és az egyházi hűbériséggel kezdődik?... Ideértve a Magyar Közjog Compendiuma fent idézett törvénytár következő bejegyzését is:

A keresztény hit felvétele (már ti. a Rómához való csatlakozás) a magyar nemzetélet őseredeti — ázsiai! — jellegét lényegesen megváltoztatja. A pogány erkölcsök helyébe lépett keresztény erkölcs az állami életre kihat, s a keresztény erkölcs és szellem alapján királyság e hatást erős kézzel vezeti, érvényesíti...

E tétel szerint volt hát nemzeti szellemiségünk úgy irányítva, hogy állandóan szemünk előtt lebegjen, „ős-ázsiai jellegünk” és ragaszkodjunk ahhoz, ami azt megváltoztatja. Ezzel egyszerre éket is vertek miközénk és ázsiai véreink közé — mi kendőzzük a jelleget, ami őket jellemzi.

S ebben az 1904-ben kiadott törvénytárban — szinte fenyegetőleg az 1848-as eseményekre vonatkoztatva — azt írják:

...Nagyon tévednek azok, akik azt hiszik, hogy az 1848-ban bekövetke-

zett átalakulásokkal elenyészett az a 900 évszázados (már csak ennyi éves az előbbi „ősalkotmány”) közjogi rendszer — a korona közjogi rendszere. Éppenséggel nem!...

Míg az Árpád-házat „kihaltnak” nem nyilvánították, nem sikerült hűbérre tenni Magyarországot. Szt. László összeforrasztja a két királyi koronát is. Pajzsára nem egyházi, hanem nyilaskeresztet tesz. Valószínűen azt kívánja szimbolizálni, hogy mindkét egyház védelemben részesül, egyenlő hatáskörrel Nemzetünk életében — de mindkettővel szemben —, ha kell, megvédjük nemzeti szellemiségünket... Valószínűen azért az ősi fegyver keresztben.

Csák Máté és Apor vajda erre az ősi alkotmányra való hivatkozással küldik vissza Róbert Károlyt, akit a pápa királynak küldött Magyarországra...

A pápának nincs joga királyt küldeni, legfeljebb csak annyi, hogy szentesítse azt, akit a nemzet felterjeszt. Az állam felügyeleti joga érvényesül az egyházi ügyekben... Elbukik Csák Máté, Apor vajda és a nemzeti párt. Róbert Károly király lesz — az ország és nemzet — egyházi hűbér. Hunyadi Jánostól időben nem telik annyi Csák Máté és koráig —, mint a mi korunktól Rákóczi Ferencig. Az ősi alkotmány szellemisége vakítóan világít a rabláncra vert, minden nemzeti javából kiforgatott magyarság előtt. Hunyadinak, mikor egyhangúlag kormányzóvá választják, első ténykedése a nemzet függetlenségének visszaállítása. Esküjével visszaszármaztatja és első tc.-e, hogy még a hercegprímás sem fordulhat a Szent Székhez az országgyűlés tudta- és beleegyezése nélkül... Érvényben az ősi Alkotmány! A pápa III. Calixtus fejedelmi bíbort és keresztet küld Hunyadinak. Az ősi Alkotmány és a Krisztusvallás — összeegyeztethető! Mint István király korában volt...

Ha az ősi Alkotmány Hunyadival vissza nem állt volna, Mátyás királyt a Duna jegén királlyá választani nem lehetett volna!...

A Szent Szék — Laterani Zsinat — Czillej Ulrikot küldte Hunyadi nyakára...

Sem a mohácsi vész, sem a török megszállás nem tudta az ősi Alkotmányt kitörölni a nemzet lelkéből... Mikor a török hódoltság után az 1687/IV. kicsavarták legerősebb fegyverét — az ellenállás jogát — akkor csapott lángra a szívekben őrzött függetlenség- és szabadság lángja, az ősi Alkotmány szikrája legjobban. Mint ahogy sohasem volt „turáni átok”, nem volt „magyar széthúzás” az ősi Alkotmány jegyében, most sem volt. Egy emberként állt az ország Rákóczi Ferenc mögött... Rákóczi Ferenc az ősi

Alkotmány alapján állt, amely „Krisztusvallással összeegyeztethető” és a Szent Szék kiátkozta!... Hazaárulás címen. Az egyházi átkot az akkori hercegprímás, Keresztely Ágost szász választófejedelem, aki a győri egyházmegye püspöke volt, hirdette ki. Az István király és Róma közötti megállapodás értelmében idegen ebben az egyházi méltóságban nem is ülhetett volna. Még a halott Rákóczinak sem volt kegyelem —, csak 200 esztendő múlva, 1906-ban „kegyelméből” az idegen eredetű királyunknak, hozhatták haza porait.

Az 1848-as Szabadságharcunkat ugyancsak az ősi Alkotmányból táplálták. Éppen a „Laterani Zsinat szellemi hátterének” „közoktatói” szeretik feltüntetni „forradalomnak” — mint 1956-ot is —, ahol az ifjak egyik percről a másikra a „szabadság-függetlenség” jelszavával és Talpra Magyar verssel, lerázzák a zsarnokot, és a köztársaságot kikiáltják...

Az ősi magyar Alkotmányról c. cikkemben leírt minden ismertetőt Horváth Mihálytól — a Kossuth köztársasági kormányának kultuszminiszterétől idéztem. Magyarok Története címen, 1842-ben adta ki. Hat évvel az 1848-as szabadságharc kirobbanása előtt... Ez azt jelenti, hogy a könyv kiadásától is 6 év telt el, s ért a vetés azok előtt is, akik ha nem tudták volna előbb... megtudták Horváth Mihály és Kossuth és társaiktól, hogy az ősi Alkotmányban van egyedül és kizárólag a független, szabad Magyarország. Tehát nem egyik perctől a másikra szóló fellobbanás volt. Deák Ferenc a kiegyezéskor erre céloz, amikor azt mondja Ferenc Józsefnek: „...amit erő és hatalom elvesz, azt az idő és szerencse visszahozhatja, de amiről a nemzet önmaga mond le, annak visszaszerzése nehéz és — kétséges!”

1944. okt. 10. tc.-kel az idő és szerencse — és életüket is áldozni tudó férfiak — visszahozta, a nemzet pedig, mint azelőtt, nem mondott le az ősi Alkotmányban örök időkre lefektetett jogairól — most sem mond le... se Keletre, se Nyugatra!...

Amely oldalról az Aranybullával és Laterani Zsinattal kapcsolatos cikk ezt a fenti szöveget kiváltotta belőlem — a most 125 éves Kossuth-féle szabadságharc emlékét, mint „vezérszónokok” többen méltatták. Ismerve most a kettő közötti differenciát, azt kérdezzük, hogy milyen módon tudták összeegyeztetni ... a szabadságot-függetlenséget és a hűbériséget?